

ad § 7.

Det har i den senere Tid i mange Tilfælde vist sig, at der under en og samme Varebetegnelse ofte kan skjule sig Varer af højst forskellig Kvalitet, uden at der her kan rettes nogen bestemt Bebrejdelse mod den paagældende Sælger og uden at Forholdene kan falde ind under den ovennævnte Lov af 27. April 1894. Særlig gælder dette i de mangfoldige Tilfælde, hvor en Vare indeholder forskellige Bestanddele, men ikke i noget bestemt Forhold.

Normalt skal der f. Eks. i den som „Eddike“ betegnede Vare være et vist Procenttal Eddikesyre; er der mindre, er det uforsvarligt at sælge Varen som Eddike, men kun i de allergroveste Tilfælde vil det være muligt at ramme Tilfældet som „Forfalskning“. Et ganske tilsvarende Forhold har ofte foreligget for Domstolene i Tilfælde, hvor der forhandles Kakao, som indeholder mere end tilladeligt af Skaller af Kakaobønner.

I den nugældende Lovs § 7 bemyndiges Justitsministeren til ved Anordning at fastsætte Bestemmelser om, hvad der maa falholdes som Vin og Spirituosa og fastsætte bestemte Normer for Undersøgelse af disse Varer, og Justitsministeren kan derhos ved Anordning forbyde Tilsætning til Næringsmidler, der er bestemte til Falholdelse, af Stoffer, derunder Konserveringsstoffer, som, selv om de ikke i det enkelte Tilfælde kan medføre skadelige Virkninger, dog gennem fortsat Nydelse af vedkommende Fødemiddel kan antages at medføre saadanne.

Medens en Vin- og Spirituosa-Anordning har været knyttet til hver enkelt af de tidligere Love, har man endnu ikke naaet til iøvrigt at benytte den Ministeren givne Anordningsbeføjelse, da der — navnlig ogsaa med Hensyn til Konserveringsstoffer — ikke har kunnet opnaas Klarhed over, i hvilket Omfang de paagældende Tilsætninger bør forbydes.

Man er bl. a. derfor paa det rene med, at der ikke bør gøres Forsøg paa i selve den nye Lov at optage detaillerede Be-

stemmelser om, hvad der maa falholdes som Levnedsmiddel af en bestemt Art eller Klasse og bestemte Normer for Undersøgelse af disse Varer.

Men paa den anden Side finder man det paakrævet, at den omtalte Bemyndigelse for Justitsministeren til ad Anordningsvejen at kunne tilvejebringe taalelige Tilstande paa disse Omraader, bibeholdes; og man foreslaar endog Bemyndigelsen udvidet til at omfatte alle Arter af Levnedsmidler.

Blandt de i Paragraffens andet Stykke nævnte Tilsætningsstoffer har man udtrykkelig fremhævet — foruden som i den gamle Lov: Konserveringsstoffer — ogsaa Farvestoffer.

Om der end ikke med Hensyn til disse, som mulig ved Konserveringsstoffer, vil kunne blive Spørgsmaal om at opstille almindelige for alle Levnedsmidler gældende fælles Regler, vil der være god Grund til for visse Levnedsmidler at forbyde Anvendelse af Farvestoffer, selv om de ikke er giftige, og selv om deres Anvendelse ikke tilsigter at skjule Varens fordærvede Tilstand, jfr. Lovens § 5.

Det er en Selvfølge, men bør dog udtrykkelig siges, at Justitsministeriet ikke agter at gøre Brug af den foreslaede Anordningsbeføjelse, uden at der forinden føres Forhandlinger med Ministeriet for Handel og Søfart, Landbrugsministeriet og andre paa disse Omraader interesserede.

Endelig bemærkes, at man foreslaar § 7 noget omredigeret og forkortet, ligesom man har foreslaaet Bødernes Minimum som i § 6 nedsat til 2 Kr.

ad §§ 8—9.

Lov Nr. 125 af 14. April 1905 om Forbud mod kunstige Søddestoffers Anvendelse vil beholde sin Gyldighed, og de Bestemmelser, der i den gældende Lovs § 7 havde Sigte paa Forhold, som nu er ordnede ved Loven af 1905, har man i Forslaget fundet at kunne lade udgaa.

Fristen for Lovens fornyede Revision har man ment at kunne sætte til 10 Aar i Stedet for 7 Aar.